

Een glimlach glijdt over Lisettes gezicht. Ze volgt heel duidelijk zijn gedachtengang. Josje vindt het altijd heerlijk om mee te mogen boodschappen doen. Van daar deze opmerking.

„Je bent nog een beetje te klein om dat te begrijpen Jos. Maar God heeft ons beloofd dat het heel fijn is om daar te zijn.”

„Dus Oma vindt het daar ook fijn?”

„Vast wel.”

„En God zelf, komt die ook nooit uit de hemel?”

O, o, wat een vragen denkt Lisette. Jos geeft het nooit op als hij beslist iets wil weten. Het is ook belangrijk genoeg om het kind nú de juiste antwoorden te geven. Wat kan hij op deze leeftijd begrijpen?

„Nee, God komt niet zelf, maar heel lang geleden heeft Hij een klein kindje naar de aarde gestuurd, en dat heette Jezus. Dat kind werd geboren in Betlehem en de engelen hebben toen zo mooi gezongen, dat de herders daarna het kind zijn gaan zoeken. Ze dachten dat het wel een heel bijzonder kindje moest zijn.

Dat verhaal ken je wel hè Jos?”

Josje knikt ijverig van ja.

„Toen die baby van Maria en Jozef groot was geworden, heeft Hij de mensen heel veel verteld over God in de hemel. Hij hield van alle mensen en alle kindertjes op de hele wereld. En dat doet Hij nu nog. Weet je, daarom gaan wij nu weer gauw kerstfeest vieren.”

„Dat is lief van God hè?” zegt Jos nu met een blij gezichtje.

„Ja hummel, dat is heel, héél lief van God dat dit kindje op aarde mocht komen. Als je groot bent, kan je dat nog veel beter begrijpen. Maar dit jaar gaan wij samen kerstfeest vieren bij Opa, dan is die niet zo alleen. Fijn hè?”

Dat spreekt Jos wel aan en hij draagt allerlei fantasieën aan over feest vieren.

Het wordt nu weer drukker in het vliegtuig want iedereen is wakker. Als de stewardessen het ontbijt hebben rondgebracht en iedereen klaar is, komt Mieke volgens afspraak Josje halen en mag hij even bij de mannen in de cockpit kijken. Dat is een belevenis voor hem. De mannen hebben plezier in de kleine passagier die zoveel te vragen heeft. Hij krijgt van hen een klein model van het vliegtuig waarmee ze vliegen. Dat maakt het feest compleet. Met dit geschenk is hij letterlijk en figuurlijk in de wolken. Hij haast zich weg om het aan Lisette te laten zien.

Nadat de laatste tussenlanding in Parijs heeft plaatsgevonden nadert het einde van de reis. Lisette hoopt vurig dat haar vader op Schiphol zal zijn, want alleen met twee kleintjes en bagage, dat wordt een hele toer. Hij heeft het echter beloofd en het vliegtuig is aardig op tijd. Ze begint haar spullen vast te ordenen en in te pakken.

Dan staat daar ineens Mieke naast haar: „Mevrouw, ik heb toestemming gekregen om u te helpen met alles tot aan de aankomsthal. Misschien is het voor u 't handigst als ik het reiswiegje met de baby voor mijn rekening neem.”

Verrast door deze spontane hulp antwoordt ze: „Graag, dat is erg fijn. Maar denk erom wat we hebben afgesproken, voor jou heet ik Lisette en niet mevrouw.” Het klinkt hartelijk en welgemeend.

„Mieke, ik weet nog niet hoe alles loopt als wij thuis zijn bij mijn vader, maar ik zal je dezer dagen zeker opbellen. Misschien kun je één van de kerstdagen bij ons doorbrengen. Jos vindt het ook vast geweldig om jou weer te zien.”

„Graag mevr . . . , Lisette,” verbetert ze zelf al met een guitige blik in haar ogen. „Graag Lisette, dat lijkt mij erg gezellig,” en ze aait terloops Jos over zijn bol. „Ik hoop er te zijn als je belt. Ik heb nu vier dagen vrij,

tenzij ik onverwacht word opgeroepen voor een vlucht.”

In de aankomsthal vindt een blij weerzien plaats. De grootvader maakt voor 't eerst kennis met zijn kleindochter. Het valt hem niet mee z'n emoties te verbergen nu hij alleen staat bij dit welkom. Ook Lisette moet zich ertegen wapenen om de tranen die vooraan zitten, geen kans te geven.

„Nu niet gaan huilen, zeker nu niet,” prent ze zichzelf in.

Het is Jos die de situatie redt. „Opa, we komen bij jou kerstfeest vieren.” Intuïtief praat hij nu niet over Oma.

Twee sterke armen tillen hem in de lucht.

„Goed zo kleinzoon, fijn dat je er bent. Geef Opa maar eens gauw een kus. Wat heb je een lief zusje meegebracht. En hoe vond je het in zo'n groot vliegtuig?”

Vanaf dat moment is Jos niet meer te stuiten met zijn verslag over de reis. Het vliegtuigje is nu zijn grootste schat. Dat moet 's avonds zelfs mee naar bed.

Als het tweetal eindelijk rustig in bed ligt, zitten vader en dochter gezellig samen aan de koffie.

„Ik ben erg blij dat je er bent, Lisette.”

„Ja Pa, ik vind het ook fijn hier te zijn, ook al kon Chris nu nog niet meekomen. Maar het zal wel erg druk voor je zijn, Vader, met Eefje erbij en onze drukke belhamel.”

„Daar maak ik me niets benauwd om. Integendeel, het zal een goede afleiding zijn.”

Bij deze woorden kijkt Lisette haar vader opmerkzaam aan.

„Hoe gaat het nu eigenlijk, Vader?”

„Ja kind, hoe moet ik je dat uitleggen?

De leegte is zo groot en je bent ineens zo alleen.

Toch houd ik mijzelf dagelijks voor, datgene waar Moeder en ik meermalen over spraken. Dat als er zoiets met één van ons beiden zou gebeuren, de dankbaarheid voor wat er zo lang mocht zijn tussen ons twee, moet blijven overheersen boven het verdriet. Daar houd ik me dan aan vast al is het alleen zijn soms erg moeilijk. We hebben immers zoveel mooie jaren samen gehad? Meermalen moet ik juist nu denken aan de vele mensen die zo'n band nooit hebben gekend en hun leven lang alleen zijn, om welke redenen dan ook. Ik heb mijn herinneringen als een kostbaar bezit. Bovendien zijn jullie nu bij mij en dat vind ik heerlijk met de komende feestdagen in zicht."

Lisette gaat nog een kopje koffie inschenken terwijl haar vader een grammofoonplaat met kerstliederen opzet.

„Gezellig zo,” vindt Lisette, „nu kom ik helemaal in de sfeer. Kerstfeest hier is toch heel anders dan in een warm klimaat.”

Heldere kinderstemmen zingen:

„Midden in de winter nacht
ging de hemel open.”

Glimlachend denkt Lisette aan wat Jos zo hoog in de lucht heeft gehoopt. De hemel open zien en naar Oma zwaaien vanuit het vliegtuig.

Ze vertelt het haar vader.

„Ja, toen Moeder en ik bij jullie logeerden, heeft zij dadelijk een warm plaatsje in zijn kinderhartje veroverd.

Lief van hem dat hij daaraan dacht, de hemel hoog in de lucht . . .”

„Wat moeten wij ons daarvan ook voorstellen? Niemand weet hoe het zal zijn,” zegt Lisette.

„Ik denk, Lisette, dat het allemaal heel anders is dan